

23letý muž, a nebylo v řízení tvrzeno ani naznačeno, že byl povahově i nervově abnormálně založen, že byl jeho pubertální vývoj do té míry opožděn, že milostný styk ve spojení s případným nějakým jiným zeslabením jeho nervového systému ochromoval jeho morální chápání a působil chorobné afekty. Šlo o typický případ společné vraždy (sebevraždy) milenců, který o sobě není rázu duševně chorobného. Trestný čin podle vlastního vyličení stěžovatelova nebyl dílem okamžiku, provedeným ve chvílkovém poblouznění. Obžalovaný si koupil revolver pro vražedný účel již dne 2. srpna 1930, čin provedl až 4. srpna večer; oba milenci mluvili o smrti i před jinými a naznačovali úmysl skončiti život; před činem váhal, vyhověl však posléze naléhání N-é. Okolnosti ty poukazují k náležité přípravě k trestnému činu i k rozvaze. Doznává-li pak obžalovaný, že v čase činu věděl, že N-ovou zabije, střelí-li ji, doznává-li i úmysl, připravit ji o život, třebaže za jejího souhlasu (na její přání), není v ostatním jeho zodpovídání se a ve výsledcích řízení nic, co by poukazovalo na případné střídavé pominutí smyslů v onom směru, ani na takové jiné pomatení smyslů, které znemožňovalo obžalovanému pochopiti a rozpoznati protiprávnost činu, jež přece pro každého jest zjevně poznatelná. Nebyly tu proto zákonné podmínky § 319 tr. ř. pro otázku na důvod trestnost vylučující a bylo zmateční stížnost zavrhnouti jako neodůvodněnou.

Čís. 4079.

Zavinění řidiče automobilu, nezmírnil-li rychlost na takový stupeň, by se stroj dal v každém okamžiku bezpečně a spolehlivě ovládati, po případě včas zastavit, ač místní situace to vyžadovala, an jel uzavřenou osadou a měl stížený rozhled, ocitnuv se ve stanici elektrické dráhy za motorovým vozem.

Pojem uzavřené osady (uzavřeného místa).

(Rozh. ze dne 20. února 1931, Zm I 304/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 14. února 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že soud posoudil nesprávně otázku objektivního i subjektivního zavinění v těchto směrech: 1. neprávem prý má za to, že místo činu jest v uzavřené osadě ve smyslu § 46 odst. 1 min. nařízení čís. 81/1910; neobstojí prý ani názor, že jde o nepřehledné místo; 2. protizákonné je prý odůvodnění rozsudku, že obžalovaný jel po nesprávné, pravé, straně ulice; ve skutečnosti se v Čechách předjíždí vždy vpravo, v Praze platí předpis, že při předjíždění nesmí býti překročen střed jízdní dráhy, což nebylo v sou-

zeném případě zjištěno; 3. nesprávně prý má soud za to, že policejní předpis o zastavení vozidla před stanicí elektrické dráhy, stojí-li v ní vůz, je obligatorní; v pravdě platí jen tam, kde může rušit manipulaci tramvaje při nástupu a výstupu obecnstva; toho prý v souzeném případě nebylo, any jsou koleje elektrické dráhy těsně u chodníku na levé straně. Zmateční stížnost má za to, že si P. zavinil smrtelný úraz výlučně sám vlastní neopatrností, tím, že vyběhl tryskem z chodníku, $\frac{3}{4}$ m před rozjetou elektrickou dráhou, byl setrvačností hnán přímo před auto. Zmateční stížnosti nelze dáti za pravdu. K 1. Pro pojem uzavřené osady (uzavřeného místa) je rozhodné, zda jest v místě činu (na rozdíl od jednoho nebo jednotlivého, o samotě stojícího stavení, činícího dojem samostatné jednotky, samoty) skupina více budov, tvořících společné osídlení, obec, osadu nebo její část, v jejímž obvodu vzniká čilejší ruch, podmíněný stykem obyvatelů jednotlivých budov, po případě jednotlivých místních skupin budov, frekvencí povozů, pěších, pobytem dětí, odůvodňující, by se jízda po silnici děla se zvýšenou opatrností. Nezáleží na tom, zda jsou budovy po obou či jen po jedné straně silnice, zda jsou přímo u silnice či poněkud dále, zda jsou těsně vedle sebe či oddělené sady, zahradou, silnicí, potokem atd. V souzeném případě je zjištěno, neb aspoň vychází ze spisů a zmateční stížnost sama připouští, že místo srážky jest na území Břevnova na počátku dlážděné ulice Bělohorské, zastavené po pravé straně souvislou řadou domů až k bývalé strahovské bráně. Místo činu samo jest mezi břevnovským klášterem zleva a školní budovou zprava. Je pravda, že jsou před oběma budovami u silnice zahrady, a že se zahrada a nezastavěné pozemky klášterní prostírají podél celé levé strany ulice Bělohorské až téměř ku Praze. Tyto skutečnosti, zdůrazňované ve zmateční stížnosti, nemění však nic na tom, že ke srážce došlo na území městské obce, třebaže v těchto místech jen po jedné straně ulice souvisle zastavěné, tedy v uzavřeném místě, a to dokonce na hlavní dopravní tepně lidnatého předměstí Velké Prahy, v ulici opatřené dvojí kolejí elektrické dráhy a dvěma chodníky pro pěší, což vše poukazuje na značnou frekvenci pěších osob i vozidel všeho druhu. První soud správně uznal, že obžalovaný byl povinen přizpůsobiti rychlost jízdy předpisu prvního odstavce § 46 min. nařízení č. 81/1910, an jel uzavřenou osadou. Správně též usoudil, že obžalovaný neměl volný rozhled, an se octl se svým vozidlem za motorovým vozem stojícím ve stanici, a to průběžně, nikoliv konečně, že pro vůz neviděl, zda se někdo z vystupujících nechystá přejíti na druhou stranu, a že mu tato okolnost, ukládala zvýšenou opatrnost. Obžalovaného neomlouvá, že dopravní řád v Praze zakazuje pěšimu obecnstvu přebíhati před elektrickou drahou v jízdě, an rozsudek zjišťuje, že obžalovaný věděl, že jest ve stanici elektrické dráhy, že se ze stanice rozcházejí lidé všemi směry, a že proto snadno někdo z obecnstva bude chtít přejíti na druhou stranu. Jeho zavinění jest právě v tom, že, ač mohl, jak rovněž rozsudek zjišťuje, každý okamžik počítati s náhlým vyskytnutím se přecházejících lidí a ač měl býti proto připraven na všechny možnosti, neučinil nic a nezmírnil rychlost na takový stupeň, by

se stroj dal v každém okamžiku bezpečně a spolehlivě ovládati, po případě včas zastavit, přes to, že místní situace vyžadovala takovou opatrnost z několikerého důvodu, nejen, že obžalovaný jel uzavřenou osadou, nýbrž i proto, že měl, ocitnuv se ve stanici za stojícím motorovým vozem, stížený rozhled a i se zřetelem na výstup a nástup obecnstva na stanici.

K 2. Touto námitkou netřeba se obírat proto, že rozsudek výslovně praví, že neshledává zavinění obžalovaného v tom, že jel po nesprávné straně silnice, poněvadž položením kolejí k samotnému chodníku bylo předejetí po levé straně vyloučeno. Správně ovšem dodává rozsudek, že obžalovaný měl vzhledem k místní situaci ve stanici jeti se zvýšenou pozorností, předjížděje motorový vůz, a že pro všechny případy měl být připraven a počítati i s tím, že se snad náhle vyskytne někdo z vystupujících, kdo bude přecházeti ulici. K 3. Zastavení vozidla před stanicí elektrické dráhy jest předepsáno policejním dopravním řádem pražským proto, by se zabránilo úrazu obecnstva nastupujícího a zejména vystupujícího z tramvaje, o němž je známo, že se rozchází zpravidla všemi směry, a že je řidič auta, přijíždějícího za elektrickým vozem a projíždějícího dále těsně vedle vozu, nemůže viděti. Že těchto ohledů a předpokladů pro zastavení vozidla obžalovaného v souzeném případě nebylo, rozsudek nezjistil. Nezáleží na tom, což zdůrazňuje zmatečnou stížnost, že obžalovaný nemohl svou jízdou rušiti nástupní manipulaci tramvaje proto, že stála u levého chodníku, nýbrž rozhoduje, že, ocitnuv se ve stanici za motorovým vozem, neměl volný rozhled a nemohl dobře viděti, zda někdo z vystupujících nepřechází na druhou stranu ulice, ač musel s možností toho počítati. Okolnost, že místo činu je posledním úsekem trati, kde bylo lze předjetí elektrický vůz, aniž by vozidlo překročilo střed silnice, poněvadž se dále směrem k Hradčanům ulice zúžuje na 7 metrů, nemůže omluviti neopatrné jednání obžalovaného, ano se ani v tomto místě nesmí předjížděti způsobem ohrožujícím život, zdraví a tělesnou bezpečnost lidí, jak učinil obžalovaný. Tvrzení, že P. běžel tryskem, ztratil vládu a setrvačností byl hnán do auta, je libovolné, není vzato z obsahu rozsudku. Případné spoluzavinění P-ovo nevyklučuje trestní zodpovědnost obžalovaného; stačíť, že obžalovaný svou rychlou a neopatrnou jízdou vyvolal jednu z příčin smrtelného úrazu P-ova, což rozsudek zjišťuje formálně bezvadně. S naznačených hledisek netřeba se zabývatí otázkou nadhozenou obhájcem obžalovaného při zrušovacím líčení, zda lze policejní předpisy pro jízdu automobily ve Velké Praze uvéstí v soulad s platnými předpisy trestními.

Čís. 4080.

Zákon nečiní rozdíl mezi zodpovědností přímého pachatele a zodpovědností návodce za protiprávní výsledek z návodu tohoto činností onoho způsobený.